

Sygn. akt II AKa 347/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2013r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Marzanna A. Piekarska-Drązek

Sędziowie: SA – Maria Mrozik - Sztykiel

SO (del.) – Marek Celej (spr.)

Protokolant: – st. sekr. sąd. Katarzyna Rucińska

przy udziale Prokuratora Marka Deczkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2013 r.

sprawy

1) J. C. (1)

oskarżonego z art. 189 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (x2), art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

2) M. W.

oskarżonego z art. 189 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

3) G. R.

oskarżonego z art. 282 k.k. (x2);

4) M. O. (1)

oskarżonego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 23 maja 2013 r. sygn. akt XVIII K 300/11

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. obciąża oskarżonych kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze, w tym tytułem opłaty: J. C. (1) kwotą 2.200 (dwa tysiące dwieście złotych) zł, M. W. kwotą 400 (czterysto złotych) zł, G. R. kwotą 1.360 (jeden tysiąc trzysta sześćdziesiąt złotych) zł, M. O. (1) kwotą 1.600 (tysiąc sześćset złotych) zł;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata W. G. z Kancelarii Adwokackiej w W. i adw. M. B. z Kancelarii Adwokackiej w W. kwoty po 738 zł (siedemset trzydzieści osiem), w tym 23% VAT, tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu pełnionej przed Sądem odwoławczym.

UZASADNIENIE

J. C. (1) i M. W. zostali oskarżeni o to, że:

I. w bliżej nieustalonym okresie 2000r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z A. R. (1) ps. (...) vel C., T. W. (1) ps. (...) i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami pozbawili wolności M. G. (1) ps. (...) dokonując następnie jego pobicia i okaleczenia, co łączyło się ze szczególnym udręczeniem, tj. o czyn z art. 189§2 k.k., przy czym J. C. (1) zarzucanego czynu dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art.189§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

Nadto **G. R.** został oskarżony o to, że:

II. w bliżej nieustalonym okresie 1999/2000 r. w W. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z J. C. (1) ps. (...), M. N. (1) ps. (...) z M., M. K. (1), M. W. ps. (...), T. W. (1) ps. (...), A. R. (1) ps. (...) vel C., M. C. (1) ps. (...) i innymi osobami groźbą zamachu na życie i zdrowie N. O. (1) właściciela sklepu z oknami PCV doprowadził go do rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 24 000 złotych,

tj. o czyn z art. 282 k.k.

III. w bliżej nieustalonym okresie, w drugiej połowie 2000r. w miejscowości Z. k. W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. K. (1), J. C. (1) ps. (...), A. R. (1) ps. (...), T. W. (1) ps. (...), M. W. ps. (...) i innymi mężczyznami przemocą polegającą na biciu po całym ciele doprowadził Z. N. ps. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 10.000 złotych,

tj. o czyn z art. 282 k.k.

Ponadto **J. C. (1)** został oskarżony o to, że:

IV. w bliżej nieustalonym okresie, w drugiej połowie 2000r. w Z. i okolicach pomagał w zbyciu odzieży firmy (...) w postaci czapek, bluz typu polar, spodni typu dres i inne wartości co najmniej kilku tysięcy złotych przekazując ww. przedmioty M. K. (1), A. G. (1) ps. (...), S. Z. ps. (...) i innymi celem sprzedaży wiedząc, iż pochodzą z czynu zabronionego, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

V. w bliżej nieustalonym okresie, lecz po 28 czerwca 2000 r. w Z. k. W. pomagał innym ustalonym osobom w zbyciu sześciu klimatyzatorów marki H. wartości nie mniejszej niż 22.188 zł wydając A. G. (2) ps. (...) z W. polecenie przewiezienia klimatyzatorów do nabywcy W. S. (1) zamieszkałego na terenie M. wiedząc, że pochodzą one z czynu zabronionego, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn 18§1 k.k. w zw. z art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

VI. w bliżej nieustalonym okresie lecz po 29 stycznia 2002r., a przed 2005r. w Z. nabył komputer notebook I. typ (...)(...) o numerze fabrycznym (...) wartości 12000 zł wiedząc, iż pochodzi on z przestępstwa,

tj. o czyn z art. 291 §1 k.k.

VII. w bliżej nieustalonym okresie, ale przed 2 lutego 2004r. w P. w postępowaniu sądowym w sprawie o sygn. akt II K 199/02 prowadzonej przed Sądem Okręgowym w Płocku II Wydział Karny przeciwko G. R. oskarżonemu o czyny z art. 280 § 2 k.k. i inne udzielił w/w pomocy w uniknięciu odpowiedzialności karnej poprzez wydanie A. W. i innym polecenia uzyskania w paszporcie G. R. odbitek stempli kontrolerskich G. P. Kontrolnej straży Granicznej w K. i L. oraz umowy przedwstępnej zakupu pojazdu datowanej na dzień 3 marca 2003r. celem uniknięcia przez niego odpowiedzialności karnej, czym utrudnił postępowanie, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw,

tj. o czyn z art. 239§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

a także **M. O. (1)** został oskarżony o to, że:

VIII. w bliżej nieustalonym okresie od połowy 2000r. do co najmniej połowy 2001r. w W., M. k. W. i innych miejscach udzielił pomocy J. C. (1) ps. (...), N. J., J. N. (1) i innym ustalonym mężczyznom w wytworzeniu znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej kilku kilogramów siarczanu amfetaminy, poprzez dostarczanie co najmniej 20 litrów prekursora do produkcji siarczanu amfetaminy w postaci (...), który przekazał N. J., przy czym czynu tego dopuścił się w celu osiągnięcia korzyści majątkowej,

tj. o czyn z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 23 maja 2013 r. (sygn. akt XVIII K 300/11):

I. w ramach czynu zarzucanego oskarżonym J. C. (1) i M. W. w pkt. I aktu oskarżenia uznał ich za winnych tego, że w dniu 11 lipca 2000r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami pozbawili wolności M. G. (2) ps. (...), w ten sposób że wbrew jego woli wywieźli go na polanę, dokonując następnie jego pobicia i okaleczenia, co łączyło się ze szczególnym udręczeniem, przy czym J. C. (1) zarzucanego czynu dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw i za tak opisany czyn skazał M. W. na podstawie art. 189§2 k.k. w brzmieniu z przed nowelizacji z dnia 19 kwietnia 2010r. w zw. z art. 4§1 k.k., zaś J. C. (1) na podstawie art. 189§2 k.k. w brzmieniu z przed nowelizacji z dnia 19 kwietnia 2010r. w zw. z art. 4§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i na podstawie art. 189§1 k.k. wymierzył im kary po 3 (trzy) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

II. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu G. R. w pkt. II aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonym okresie 1999/2000 r. w W. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z M. K. (1), M. W. ps. (...), J. C. (1) ps. (...), A. G. (1) i innymi osobami groźbą zamachu na życie i zdrowie N. O. (1) właściciela sklepu z oknami PCV doprowadził go do rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 24 000 złotych i za tak opisany czyn na podstawie art. 282 k.k. skazał i wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33§2 k.k. karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 40 (czterdzieści) zł,

III. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu G. R. w pkt. III aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że w bliżej nieustalonym okresie, w drugiej połowie 2000 r. w miejscowości Z. k. W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. K. (1), M. W. ps. (...) i innymi osobami przemocą polegającą na biciu po całym ciele doprowadził Z. N. ps. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 10 000 złotych i za tak opisany czyn na podstawie art. 282 k.k. skazał go i wymierzył karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 §2 k.k. karę grzywny w wysokości 70 (siedemdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 40 (czterdzieści) zł,

IV. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu J. C. (1) w pkt. IV uznał go za winnego tego, że w bliżej nieustalonym okresie, w drugiej połowie 2000r. w Z. pomagał w zbyciu odzieży firmy (...) w postaci czapek, bluz polarowych, spodni

dresowych i butów, wartości co najmniej kilku tysięcy złotych przekazując ww. przedmioty M. K. (1), A. G. (1) i innym osobom celem sprzedaży wiedząc, że pochodzą z czynu zabronionego, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw i za tak opisany czyn skazał go na podstawie art. 291§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., a na podstawie art. 291§1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 §2 k.k. karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka jest równa grzywnie w kwocie 20 (dwadzieścia) zł,

V. oskarżonego J. C. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. V aktu oskarżenia czynu, przy czym wartość klimatyzatorów ustalił na kwotę (...) (dwadzieścia dwa tysiące siedemset czterdzieści trzy) złote i za tak opisany czyn skazał go na podstawie art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., a na podstawie art. 291 §1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 §2 k.k. karę grzywny w wysokości 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka jest równa grzywnie w kwocie 50 (pięćdziesiąt) zł,

VI. oskarżonego J. C. (1) uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. VI aktu oskarżenia;

VII. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu J. C. (1) w pkt. VII aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że utrudnił postępowanie karne, udzielając pomocy G. R. oskarżonemu o czyny z art. 280§1 k.k. w ten sposób, że w bliżej nieustalonym okresie pomiędzy 20 maja 2002r. a 2 lutego 2004r. wydał nieustalonym osobom polecenie uzyskania w paszporcie G. R. odbitek stempli kontrolerskich G. P. Kontrolnej Straży Granicznej w K. i L. oraz umowy przedwstępnej zakupu pojazdu datowanej na dzień 3 marca 2000r., które to dokumenty zostały przedstawione jako dowody w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Płocku, sygn. akt II K 199/02 przeciwko G. R., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw i za tak opisany czyn na podstawie art. 239§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 239§1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

VIII. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu M. O. (1) w pkt. VIII aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że w bliżej nieustalonym okresie od połowy 2000r. do 23 maja 2001r. w W. udzielił pomocy J. C. (1) ps. (...), N. J., J. N. (1) i innym ustalonym mężczyznom w wytworzeniu znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej kilku kilogramów siarczanu amfetaminy, poprzez dostarczanie co najmniej 20 litrów prekursora do produkcji siarczanu amfetaminy w postaci (...), który przekazał N. J., przy czym czynu tego dopuścił się w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i za tak opisany czyn na podstawie art. 18§3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go, a na podstawie art. 19§1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka jest równa grzywnie w kwocie 30 (trzydzieści) zł;

IX. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego M. O. (1) nawiązkę na rzecz Stowarzyszenia (...) w W., ul. (...) w wysokości 1 000 (jeden tysiąc) zł;

X. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 i §2 k.k. orzeczone wobec oskarżonych J. C. (1) i G. R. kary pozbawienia wolności i grzywny połączył i wymierzył kary łączne:

- J. C. (1) karę 6 (sześć) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka jest równa grzywnie w kwocie 40 (czterdzieści) zł,

- G. R. karę 4 (cztery) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka jest równa grzywnie w kwocie 40 (czterdzieści) zł;

XI. na podstawie art. 626§1 k.p.k. zasądził na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów procesu:

- od oskarżonego J. C. (1) kwotę 2798,76 zł, w tym 2200,00 zł z tytułu opłaty,

- od oskarżonego M. W. kwotę 905,16 zł, w tym 400,00 zł z tytułu opłaty,

- od oskarżonego G. R. kwotę 1540,00 w tym 1360,00 zł z tytułu opłaty,
- od oskarżonego M. O. (1) kwotę 2719,98 zł, w tym 1600,00 zł z tytułu opłaty; w pozostałej części przejął je na rachunek Skarbu Państwa:

XII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz:

- adw. M. B. Kancelaria Adwokacka w W., Pl. (...) lok. 29 kwotę 2.160 (dwa tysiące sto sześćdziesiąt) zł podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu M. W.,
- adw. W. G. Kancelaria Adwokacka w W., ul. (...) kwotę 2040 (dwa tysiące czterdzieści) zł podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu M. O. (1).

Apelację od wyroku złożyli wszyscy obrońcy oskarżonych.

I tak, obrońca zaskarżył wyrok na korzyść oskarżonego J. C. (1) co do winy i zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę art. 4, 7, 5 § 2, 410 k.p.k. poprzez dokonanie nieuprawnionych, dowolnych i sprzecznych z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego, na podstawie wybiórczo traktowanego materiału dowodowego, wyłącznie w oparciu o okoliczności obciążające oskarżonego, z ewidentnym naruszeniem zasady domniemania niewinności i bezstronności, ustaleń pozwalających na przypisanie oskarżonemu J. C. (1) winy w zakresie czynów wskazanych w pkt I, IV, V, VII sentencji wyroku, w szczególności poprzez:

a) uznanie, że oskarżony J. C. (1) dopuścił się czynu przypisanego mu w pkt I sentencji wyroku, w sytuacji gdy:

- brak jest w materiale dowodowym powołanym przez Sąd jednoznacznych informacji wskazujących na bezpośredni udział J. C. (1) w przedmiotowym zdarzeniu, w szczególności brak jest takich informacji w treści zeznań pokrzywdzonego;
- brak jest w materiale dowodowym powołanym przez Sąd jednoznacznych informacji wskazujących jaką dokładnie rolę miałyby pełnić J. C. (1) w przedmiotowym zdarzeniu;
- Sąd uznał - bez oparcia się w tym zakresie na odpowiedniej opinii biegłego - że leki przyjmowane przez pokrzywdzonego nie miały wpływu na stan jego świadomości w czasie składania zeznań na etapie postępowania przygotowawczego;
- Sąd uznał - na podstawie wyłącznie domysłów - że pokrzywdzony nadal obawia się osób, które go pobiły i okaleczyły, podczas gdy okoliczności ewentualnych obaw pokrzywdzonego w ogóle nie były przedmiotem dociekań Sądu i nie wynikają wprost z żadnego z dowodów zebranych w sprawie;
- Sąd w ogóle nie odniósł się do treści zeznań świadka G. K. (1), złożonych na rozprawie w dniu 10 grudnia 2012 r.

b) uznanie, że oskarżony J. C. (1) dopuścił się czynu przypisanego mu w pkt IV sentencji wyroku, w sytuacji gdy:

- Sąd przede wszystkim nie ustalił, że rzeczywiście miało miejsce przestępstwo, z którego miała pochodzić przedmiotowa odzież;
- Sąd w ogóle nie odniósł się do treści wyjaśnień oskarżonego J. C. (1), złożonych na rozprawie w dniu 16 maja 2013 r.

c) uznanie, że oskarżony J. C. (1) dopuścił się czynu przypisanego mu w pkt V sentencji wyroku, w sytuacji gdy:

- Sąd przede wszystkim nie ustalił, że rzeczywiście miało miejsce przestępstwo, z którego miały pochodzić przedmiotowe klimatyzatory;

- Sąd w ogóle nie odniósł się do treści wyjaśnień oskarżonego J. C. (1), złożonych na rozprawie w dniu 16 maja 2013 r.;
- Sąd w ogóle nie odniósł się do treści zeznań świadka Z. P., złożonych na rozprawie w dniu 16 maja 2013 r.

d) uznanie, że oskarżony J. C. (1) dopuścił się czynu przypisanego mu w pkt VII sentencji wyroku, w sytuacji gdy:

- z opisu ustalonego przez Sąd stanu faktycznego w ogóle nie wynika, że J. C. (1), w ogóle brał jakkolwiek udział w podrobieniu przedmiotowych dokumentów i ich dalszym wykorzystaniu w postępowaniu sądowym prowadzonym przeciwko G. R.;
- Sąd w ogóle nie odniósł się do faktu, że postępowanie przygotowawcze w zakresie podrobienia przedmiotowych dokumentów zostało umorzone wobec niewykrycia sprawców;
- Sąd nie wyjaśnił także jak ma się fakt umorzenia postępowania przygotowawczego w zakresie podrobienia przedmiotowych dokumentów wobec niewykrycia sprawców do tej części zeznań świadka M. K. (1), z których wynika, że jedną z osób, które na polecenie J. C. (1) miały dokonać podrobienia dokumentów jest wymieniony z imienia i nazwiska A. W.;
- Sąd w ogóle nie odniósł się do sprzeczności w zeznaniach świadka koronnego M. K. (1) odnośnie daty i okoliczności rozmowy, w trakcie której uzyskał on informację na temat rzekomo podejmowanych przez J. C. (1) działań zmierzających do zapewnienia alibi G. R..

2. art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 92 k.p.k., art. 6 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku w taki sposób, iż powołano dowody na ustalenia faktów w sposób globalny, wskazując na dowody przeprowadzone w sprawie i ograniczenie uzasadnienia wyroku do omówienia powołanych dowodów bez wskazania wpływu każdego z wymienionych dowodów w całości lub w konkretnym ich fragmencie na poszczególne elementy ustalonego przez Sąd I instancji stanu faktycznego, a także poprzez niewyjaśnienie, dlaczego Sąd odmówił wiarygodności, a w zasadzie w ogóle nie wziął pod uwagę dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego;

3. art. 424 § 1 k.p.k. polegające na powstaniu sprzeczności pomiędzy opisami przypisanych oskarżonemu czynów w pkt IV i pkt V sentencji wyroku, z których to opisów wynika, że J. C. (1) w każdym przypadku miał udzielać pomocy do zbycia wskazanych rzeczy, a ustaleniami poczynionymi przez Sąd Okręgowy, z których to ustaleń wyraźnie wynika, że w każdym przypadku J. C. (1) wskazane rzeczy sam zbywał;

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie J. C. (1) od popełnienia przypisanych mu w pkt I, IV, V i VII sentencji wyroku czynów.

Tenże obrońca zaskarżył wyrok na korzyść oskarżonego G. R. co do winy i zarzucił obrazę przepisów postępowania mającego wpływ na treść wyroku, tj.:

1. art. 4, 7, 5 § 2, 410 k.p.k. poprzez dokonanie nieuprawnionych, dowolnych i sprzecznych z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego, na podstawie wybiórczo traktowanego materiału dowodowego, wyłącznie w oparciu o okoliczności obciążające oskarżonego, z ewidentnym naruszeniem zasady domniemania niewinności i bezstronności, ustaleń pozwalających na przypisanie oskarżonemu G. R. winy w zakresie czynów wskazanych w pkt II i III sentencji wyroku, w szczególności poprzez:

a. uznanie, że oskarżony G. R. dopuścił się czynu przypisanego mu w pkt II sentencji wyroku, w sytuacji gdy:

- brak jest w materiale dowodowym powołanym przez Sąd jednoznacznych

informacji, wskazujących na udział G. R. w przedmiotowym zdarzeniu, w szczególności brak jest takich informacji w treści zeznań pokrzywdzonego;

- Sąd w ogóle nie odniósł się do informacji wynikających z ujawnionych na rozprawie w dniu 16 maja 2013 r. zeznań świadka M. N. (1);

- Sąd w ogóle nie odniósł się do treści do informacji wynikających z ujawnionych na rozprawie w dniu 16 maja 2013 r. zeznań świadka A. R. (1), z których wynika m.in. że świadek ten nie posiadał żadnej wiedzy na temat działalności przestępczej G. R., która miała być podejmowana wspólnie z J. C. (1) i osobami, które miały być z nim związane;

- Sąd oddalił wnioski o dołączenie do akt sprawy odpisu wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie VIII Wydział Karny na mocy, którego M. N. (1) został uniewinniony od współudziału w popełnieniu przedmiotowego czynu;

b. uznanie, że oskarżony G. R. dopuścił się czynu przypisanego mu w pkt III sentencji wyroku, w sytuacji gdy:

- brak jest w materiale dowodowym powołanym przez Sąd jednoznacznych informacji, wskazujących na udział G. R. w przedmiotowym zdarzeniu;

- Sąd w ogóle nie odniósł się do informacji wynikających z ujawnionych na rozprawie w dniu 16 maja 2013 r. zeznań świadków T. N. i H. N. (1);

- Sąd w ogóle nie odniósł się do treści do informacji wynikających z ujawnionych na rozprawie 16 maja 2013 r. zeznań świadka A. R. (1), z których wynika m.in. że świadek ten nie posiadał żadnej wiedzy na temat działalności przestępczej G. R., która miała być podejmowana wspólnie z J. C. (1) i osobami, które miały być z nim związane.

2. art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 92 k.p.k., art. 6 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku w taki sposób, iż powołano dowody na ustalenia faktów w sposób globalny, wskazując na dowody przeprowadzone w sprawie i ograniczenie uzasadnienia wyroku do omówienia powołanych dowodów bez wskazania wpływu każdego z wymienionych dowodów w całości lub w konkretnym ich fragmencie na poszczególne elementy ustalonego przez Sąd I instancji stanu faktycznego, a także poprzez nie wyjaśnienie, dlaczego Sąd odmówił wiarygodności, a w zasadzie w ogóle nie wziął pod uwagę dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie G. R. od popełnienia przypisanych w pkt. II i III sentencji wyroku czynów.

Obrońca oskarżonego M. W. zaskarżył wyrok w całości i zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- naruszenie prawa procesowego, mającego wpływ na treść rozstrzygnięcia poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 k.p.k. oraz dokonania rozstrzygnięcia nie dających się wątpliwości na niekorzyść oskarżonego (art. 5 § 2 k.k.), polegającego na przyjęciu przez Sąd Okręgowy, że pomimo iż z materiału dowodowego sprawy nie wynika, czy oskarżony M. W. bił, przytrzymał pokrzywdzonego, czy też w ogóle brał czynny udział w zdarzeniu, objętym aktem oskarżenia, to dopuścił się od zarzucanego mu czynu pozbawienia wolności M. G., połączonego z szczególnym okrucieństwem,

- naruszenie prawa materialnego, poprzez błędną wykładnię art. 189 § 2 k.k., sprowadzającą się do przyjęcia tezy, że dla bytu przestępstwa pozbawienia wolności połączonego ze szczególnym okrucieństwem, w tym dla zrealizowania znamienia „szczególnego okrucieństwa” wystarczające jest bierne uczestnictwo w zdarzeniu,

- naruszenie prawa materialnego, poprzez niezastosowanie art. 53 § 3 k.k., stawiającego przed Sądem rozpoznającym sprawę wymóg uwzględnienia sposobu zachowania się sprawcy.

Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu bądź też o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

Ponadto apelację wniósł obrońca oskarżonego M. O. (1) zaskarżając wyrok w całości, zarzucając wyrokowi:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia, polegający na uznaniu, iż oskarżony M. O. (1) dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu pomimo zebranego w sprawie materiału dowodowego;

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to:

a) art. 4 k.p.k. poprzez uwzględnienie przez Sąd jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego;

b) art. 5 § 2 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie w stosunku do oskarżonego M. O. (1)

i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje wszystkich obrońców nie są zasadne zaś zawarte w nich wnioski nie zasługują na uwzględnienie.

Wbrew zawartym tam stanowiskom Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i trafnie ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy.

Przed przystąpieniem do rozważań w zakresie poszczególnych apelacji, zważywszy na stawiane tam zarzuty, Sąd Apelacyjny przypomina, że zarzut naruszenia przepisów postępowania (art. 438 § 2 kpk) jest szczególnym rodzajem przyczyny odwoławczej, ponieważ naruszenie przepisów procesowych może w różny sposób wpływać na treść wyroku np. w zakresie prawidłowych ustaleń faktycznych. Bezsporne jest, że zarzut obrazę przepisów postępowania wymaga wskazania w apelacji błędów proceduralnych, które mogą polegać na niezgodnych z przepisami procesowymi działaniem Sądu meriti.

Skarżący w sposób niewątpliwy musi wykazać, że doszło do naruszenia konkretnych przepisów postępowania. Nie może on natomiast sprowadzać się do polemiki z ustaleniem Sądu, czy też wyłącznie do odmiennej oceny materiału dowodowego, lecz powinien wskazywać na konkretne uchybienia.

Obrońcy w niniejszej sprawie podnoszą, że naruszono zasadę domniemania niewinności (art. 5 § 1 kpk).

Sąd Apelacyjny jest zdania, że można postawić samodzielny zarzut jej naruszenia, gdy Sąd I instancji wydał wyrok skazujący, mimo, że wina oskarżonego nie została udowodniona. Niewątpliwie z ową zasadą, wiąże się wyrażona w art. 5 § 2 kpk zasada *In dubio pro reo*, która odnosi się przede wszystkim do zagadnień faktycznych. Jest oczywiste, że zasada ta wiąże się z procesem wyrokowania, gdyż wskazuje, że w razie niedających się usunąć wątpliwości Sąd powinien wybrać tę wersję stanu faktycznego, która przedstawia się dla oskarżonego najbardziej korzystnie i nie zdołano wykluczyć także innej wątpliwości przebiegu zdarzenia, mogącego świadczyć, że było inaczej.

W sytuacji, gdy Sąd orzekający powziął wątpliwości, ale rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo, gdy takich wątpliwości nie miał, choć powinien je powziąć, skoro po dokonaniu oceny dowodów nie miał podstaw do odrzucenia korzystnej dla oskarżonego wersji zdarzenia – wówczas należałoby postawić zarzut naruszenia art. 5 § 2 kpk i może to być samodzielny zarzut apelacji, gdyż dotyczy procesu wyrokowania.

Należy w tym miejscu przypomnieć stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z 11.10.2002 roku (II KKN 250/01 – Lex Polonica nr. 3665450), a aprobowane przez Sąd Apelacyjny, że obraza art. 5 § 2 kpk jest możliwa tylko i wyłącznie w sytuacji, gdy Sąd orzekający w sprawie rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec niemożliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na korzyść oskarżonego. Jeżeli natomiast pewne ustalenia faktyczne zależne są np. od dania wiary lub odmówienia jej wyjaśnieniom oskarżonego, to nie można mówić, o naruszeniu art. 5 § 2 kpk, a ewentualne zastrzeżenia, co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów rozstrzygane mogą być jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez Sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów wynikających z treści art. 7 kpk.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy obrońcy oskarżonych, formułując zarzut obrazy przepisów postępowania wskazali niezastosowanie przez Sąd orzekający naczelnej zasady *in dubio pro reo* (art. 5 § 2 kpk).

W ocenie Sądu Apelacyjnego zarzuty apelujących w istocie rzeczy sprowadzają się do polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji. Obrońca oskarżonego J. C. (1) podniósł, iż Sąd *meriti* niesłusznie uznał go winnym popełnienia czynów w pkt. I, IV, V i VII wyroku skoro brak jest jednoznacznych dowodów wskazujących na bezpośredni udział oskarżonego w tych przedmiotowych zdarzeniach, brak jest informacji, jaką rolę pełnił przy przypisanym mu czynie w pkt. I i jak również uznanie na podstawie wyłącznie domysłów obaw, jakie mógł okazywać w trakcie zeznań pokrzywdzonych, skoro ta kwestia w ogóle nie była przedmiotem dociekań Sądu. W ocenie Sądu Apelacyjnego obrońca oskarżonego J. C. (1) przedstawia wybiórczą, własną i subiektywną ocenę głównych dowodów obciążających oskarżonego. Wybiera pewne fragmenty mające na celu wykazanie, iż Sąd *meriti* bezkrytycznie przyjął tezę aktu oskarżenia i powielił je z nieznacznymi zmianami i na tej podstawie ustalił winę oskarżonego, czego dowodem może być fakt pominięcia przeprowadzonego w toku postępowania sądowego dowodu z zeznań świadka G. K..

Sąd Apelacyjny nie podzielił tak wyrażonych stwierdzeń obrońcy oskarżonego J. C. (1) w zakresie zarzutów pod adresem Sądu Okręgowego, który w uzasadnieniu wyroku wyraźnie wskazał, jakim dowodom dał wiarę, omówił je nader na tyle czytelnie, iż czynienie jemu zarzutu dokonania nieuprawnionych, dowolnych i sprzecznych z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego ustaleń jest li tylko i wyłącznie polemiką z prawidłowymi ustaleniami Sądu. Próby podważenia tych ustaleń są bardzo kruche i sprowadzają się tylko do dezawuowania wskazanych przez Sąd dowodów.

Sąd Okręgowy gruntownie odniósł się do zeznań świadka koronnego M. K. (1) i zeznań świadka M. G. (1), osoby pokrzywdzonej. Ustalając stan faktyczny Sąd *meriti* miał na uwadze także zeznania innych świadków pozbawienia wolności i pobicia M. G. (1) tj. zeznania G. S., T. S., a także M. C.. Również dowodem w sprawie była dokumentacja lekarska ze Szpitala (...) potwierdzająca pobicie M. G. (1). Sąd Okręgowy zgodnie z wymogami art. 7 kpk ocenił dowody dotyczące zdarzenia w pkt. I wyroku

(zarzut ten dotyczy również oskarżonego M. W.), prawidłowo ustalił przebieg zdarzenia, orzekł o winie zarówno J. C. (1) jak i M. W. i swoje stanowisko właściwie ocenił, zgodnie z wymogami prawa i sztuką logicznego argumentowania decyzji, chociażby w zakresie ustaleń depozycji świadka pokrzywdzonego M. G. (1) i wyciągnięcia – w ocenie Sądu Apelacyjnego - słusznego i uprawnionego wniosku, że „pokrzywdzony nadal obawia się osób, które go pobiły i okaleczyły” (strona 5 uzasadnienia). Ta konstatacja Sądu Okręgowego nie musi wcale wynikać z zeznań osoby pokrzywdzonej, wystarczy gruntowna znajomość zachowań osób, które tkwią w strukturach przestępczych. Również, w zakresie zarzutu I, Sąd Apelacyjny nie podzielił argumentacji obrońcy M. W., która sprowadza się do kwestionowania prawidłowych ustaleń, faktycznych poczynionych przez Sąd *meriti*. Zarzucając Sądowi Okręgowemu „wariantowość ustalenia zdarzenia, apelujący pomija zupełnie – oprócz przytaczanych zeznań świadka M. K. - depozycji T. S., który potwierdził na rozprawie obecność M. W. – w przedmiotowym zdarzeniu.

Słusznie, aczkolwiek lakoniczne i nie do końca precyzyjnie Sąd I instancji ocenił znamiona przestępstwa z art., 189 § 1 kk, jakie swoim zachowaniem wyczerpali: M. W. i J. C. (1). Sformułowanie Sądu *meriti* „w ocenie Sądu nie ma znaczenia, że z zebranego na rozprawie materiału dowodowego nie wynika, że oskarżeni J. C. (1) i M. W. bili, czy przetrzymywali pokrzywdzonego” należy uznać za niefortunne określenie, bo istotne jest to, jaką rolę w konkretnym zdarzeniu polegającym na pozbawieniu wolności człowieka pełnią sprawcy. Należy przypomnieć, że pozbawienie wolności jest zamachem na wolność fizyczną, cielesną i polega na sprowadzeniu pewnego stanu „trwającego jakiś, chociażby najkrótszy okres, w ciągu, którego ofiara nie ma swobody zmiany miejsca, poruszania się, bądź swobody ruchu (O. Górniak i inni. Kodeks karny, komentarz str. 184)

Szczególnym udręczeniem będzie zaś to wszystko, co mieści się w pojęciu znęcania, a więc spowodowanie udręki fizycznej, sprawienie bólu, męczenia a więc coś ponadto, dodatkowe działanie wychodzące poza działanie związane li tylko z pozbawieniem wolności.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, co słusznie wyeksponował Sąd *meriti*, jeżeli kilku bądź kilkunastu sprawców bierze czynnie udział w zdarzeniu, które rozpoczyna się w momencie utraty wolności przez ofiarę (w konkretnym przypadku

porwanie M. G. i wywiezienie w ustronne miejsce) i trwa aż do jej odzyskania- nie ma znaczenia, jaką rolę pełnią jej uczestnicy, sprawcy pozbawienia wolności, tj. czy czynnie uczestniczyli w dręczeniu M. G. czy też, swoim zachowaniem nie wykazali jakiegokolwiek inicjatywy w celu udzielenia mu pomocy.

Sąd Okręgowy prawidłowo uzasadnił współsprawstwo oskarżonych, a więc świadomego, zamierzonego ich udziału we wspólnym z innymi osobami pozbawieniem wolności M. G. (1), połączonym ze szczególnym udręčeniem. Na podstawie materiału dowodowego ustalono bezspornie, że oskarżeni, co prawda nie zadali ciosów ofierze ale stali obok w celu pokazania siłowej liczebnej przewagi nad pokrzywdzonym. Akceptowali to wszystko, co inni czynili ofierze, zadając mu ciosy i kalecząc mu plecy stłuczoną butelką. W ocenie Sądu Apelacyjnego oskarżeni J. C. (1) i M. W. wyczerpali swoim zachowaniem dyspozycję art. 189 § 2 kk. Gdyby udowodniono im spowodowanie konkretnego obrażenia wówczas można byłoby im postawić zarzut kumulatywnego popełnienia przestępstwa np. z art. 157 § 1 kk.

Z tego też względu zapis Sądu meriti, o tym, że „nie ma znaczenia.... pokrzywdzonego” (strona 7 uzasadnienia) uznać należy za niefortunny Przechodząc do kolejnych zarzutów obrońcy oskarżonego J. C. (1) związanych z pkt. IV i V wyroku należy wskazać, iż również w tym zakresie argumentacja apelującego jest chybiona. W żadnym z zarzutów obrońca nie dostrzeża, iż Sąd Okręgowy prawidłowo przedstawił okoliczności obu zdarzeń, ustalił, iż rzeczywiście miały miejsce czyny zabronione, z których pochodziły wskazane w zarzucie przedmioty, a które oskarżony J. C. (1) pomagał w zbyciu innym osobom. Ustalenia Sądu I instancji oparte są w zakresie zarzutu IV na zeznaniach świadka M. K.; A. G., T. S. i A. G., a zaś w zakresie zarzutu V na zeznaniach A. G. i W. S., który prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego dla Warszawy P. (sygnatura akt V K 69/09) został skazany za nabycie od J. C. (1) sześciu klimatyzatorów marki (...). Sąd Okręgowy w swoich rozważaniach wyraźnie wskazał wszelkie okoliczności, które przemawiają za przyjęciem sprawstwa J. C. (1), wyczerpująco i logicznie zaprezentował swoje stanowisko, dlatego dał wiarę większości zeznaniom, a dlatego np. odmówił wiary zeznaniom W. S., które pozostawały w sprzeczności z zeznaniami pozostałych osób, jak i własnymi, ze swojej sprawy karnej, co powodowało, że też wzajemnie się wykluczały.

Także na aprobatę, wbrew stanowisku skarżącego pozostaje przyjęta przez Sąd Okręgowy kwalifikacja prawna czynów zarzucanych J. C. (1) w pkt. IV i V z art. 291 § 1 kk.

Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił zachowanie oskarżonego, że był świadomy, że nabyte przedmioty (odzież i buty adidas oraz klimatyzatory) pochodzą z czynów zabronionych, a przekazując je innym osobom czy w celu odsprzedaży czy znalezienia dalszych sprzedających pomagał w zbyciu przedmiotów uzyskanych w wyniku przestępstwa, tym samym zgodzić się należało z dokonaną przez Sąd I instancji oceną prawną (art. 291 § 1 kk) działania J. C. (1). Całkowicie niezrozumiałe wydaje się być stanowisko skarżącego, że „przepis art. 291 § 1 kk nie przewiduje kryminalizacji zachowania polegającego na zbywaniu rzeczy uzyskanej za pomocą czynu zabronionego”. Ta konstatacja obrońcy jest sprzeczna ze stanem faktycznym i prawnym przedstawionym w w/w sprawie co do zarzutów w pkt. IV i V.

Przedmiotem paserstwa może być tylko rzecz uzyskana bezpośrednio za pomocą czynu zabronionego, co w realiach niniejszej sprawy miało miejsce i ten fakt jest bezsporny.

Strona przedmiotowa obejmuje obie odmiany umyślności a w przypadku J. C. (1) jego zachowanie polegało na pomocy do zbycia rzeczy. Najbardziej typowe postacie pomocy do zbycia to wyszukiwanie nabywców czy też uzgadnianie ceny, za jaką przedmioty uzyskano za pomocą czynu zabronionego powinny być sprzedane. W obu stanach faktycznych J. C. (1) dopuścił się umyślnego przestępstwa z art. 291 § 1 kk.

Również nietrafna jest argumentacja obrony J. C. (1) w zakresie zarzutu VII. Sąd I instancji szczegółowo przedstawił dowody dotyczące przestępczego działania oskarżonego (zeznanie M. K., kopia paszportu G. R., umowa z dnia 03.03.2000 roku dotycząca przestępnej umowy zakupu samochodu oraz opinia Laboratorium Kryminalistyki Komendy Głównej Straży Granicznej), dostatecznie je rozważył, zgodnie z granicami swobodnej oceny dowodów wynikającymi z treści art. 7 kpk, co powoduje, że zarzuty autora apelacji, że Sąd bezkrytycznie przyjął tezę aktu oskarżenia i je powielił, z nieznacznymi zmianami, nie zasługują na uwzględnienie. Skarżący nie wskazał w zakresie

zarzutów odnoszących się do wyroku J. C. (1) w pkt. VII, jakie to uchybienia popełnił Sąd, dokonując takiej oceny materiału dowodowego. Należy zauważyć, iż mimo nieustalenia sprawcy (sprawców) podrobienia paszportu czy też umowy przedwstępnej kupna samochodu jak również umorzenia postępowania w sprawie z art. 270 § 1 kk wobec G. R. bezsporna jest okoliczność sfalszowania paszportu i przedwstępnej umowy (opinia biegłych z Laboratorium Kryminalistyki Komendy Głównej Straży Granicznej), którymi dokumentami posługiwał się G. R. i zostały one przedstawione do sprawy karnej toczącej się przed Sądem Okręgowym w Płocku. Skoro tak, to rozważania Sądu I instancji w oparciu o zeznania M. K. są jak najbardziej uprawnione i w żadnej mierze nie przekreślają swobodnej sędziowskiej oceny zebranych dowodów.

Sąd Okręgowy dostatecznie rozważył wszelkie dowody i okoliczności, co do roli oskarżonego G. R. w zakresie przestępstw przypisanych mu w pkt. II i III wyroku.

Zarzuty apelującego w zakresie obu czynów G. R. sprowadzają się – tak samo jak w przypadku J. C. (1) - do polemiki z oceną materiału dowodowego, jaką dokonał Sąd meriti, bez wskazania na konkretne uchybienia.

Trudno nazwać uchybieniem, rzutuującym na treść ustaleń faktycznych, a co za tym idzie, na treść wyroku w pominięciu w analizie dowodów, ujawnionych na rozprawie zeznań M. N. (2), A. R. (1) czy zeznań T. i H. N. (2). obrońca poza głośnym stwierdzeniem, że Sąd takie dowody pominął, nie przytacza i nie wskazuje, jakie to okoliczności zawierają zeznania tych osób i na ile mogłyby one zmienić dokonane przez Sąd meriti ustalenia faktyczne.

Sąd Apelacyjny nie podzielił stanowiska obrońcy oskarżonego, że nie ma w sprawie żadnego dowodu wskazującego na bezpośredni udział G. R. w przypisanych mu przez Sąd meriti czynach.

K. obrońcy jest nieuprawniona i chybiona, gdyż zdaje się nie dostrzegać depozycji świadka koronnego M. K., który w sprawie wymuszenia rozbójniczego na osobie N. O. (1) (zarzut II) był jednym z uczestników zdarzenia, a nadto właśnie od oskarżonego G. R. i świadka T. W. dowiedział się, iż otrzymali oni od A. R. (2) (jednego ze sprawców) swoją część, za udział w zdarzeniu. obrońca pomija również zeznania S. S., który zatrudniony, jako monter okien w firmie (...) O. był obecny przy zdarzeniu jak i T. S. – także obecnego w sklepie.

Sąd Apelacyjny w pełni podzielił stanowisko Sądu Okręgowego w zakresie argumentacji zarówno co do ustaleń dotyczących wymuszenia rozbójniczego na osobie N. O. jak i Z. N., przy czym ustalenia faktyczne występujące w sprawie tego ostatniego Sąd meriti poczynił na tle zeznań M. K. (1) i A. G. (2). Analiza ich zeznań, wsparta prawomocnymi wyrokami skazującymi dla innych jego uczestników (np. M. W., J. C. (1) czy A. G.) pozwoliła Sądowi Okręgowemu na prawidłową ocenę przebiegu obu zdarzeń, udziału i roli oskarżonego w tym zdarzeniu, jak również prawną ocenę jego zachowania. Konkludując, Sąd Apelacyjny w żadnej mierze nie podzielił zarzutów i wniosków w apelacji obrońcy oskarżonego G. R., za to w pełni uznał, że dokonana przez Sąd Okręgowy ocena dowodów jest poprawna. W tym zakresie zarzuty autora apelacji są polemiką z prawidłowymi ustaleniami Sądu.

Taką samą ocenę Sąd Apelacyjny przyjął rozważając wnioski i wywody autora apelacji oskarżonego M. O. (1). Tenże apelujący nie wskazał, jakie to Sąd meriti popełnił błędy w ustaleniach faktycznych, które mogły mieć wpływ na uznanie oskarżonego winnym popełnienia zarzutu w pkt. VIII wyroku. Ocena materiału dowodowego dokonana przez obrońcę w uzasadnieniu apelacji jest niczym innym jak wybiórczym i nieuprawnionym sposobem podważania wyroku Sądu I Instancji.

Sąd Apelacyjny w żadnej mierze nie podzielił niezwykle lakonicznej apelacji obrońcy albowiem Sąd I instancji obszernie zrelacjonował, kiedy J. C. (1) wraz z innymi osobami uruchomił produkcję amfetaminy, jaką rolę odegrał w niej N. J. i J. N. (2) oraz jaką wiedzę posiadał w zakresie produkcji amfetaminy M. K.. Sąd Okręgowy dokonał wnikliwej analizy zeznań świadków zwłaszcza N. J., który wskazał na M. O., jako dostawcę płynu (...) i M. K., opisującego mężczyznę dostarczającego płyn (...) grupie J. C., który został później pozbawiony wolności. Z akt sprawy wynika niezbicie, że M. O. kilkakrotnie był pozbawiony wolności i to w tym czasie, kiedy już podjął współpracę z grupą J. C.. Ich zeznania Sąd Okręgowy uznał za spójne, wyczerpujące, a występujące między nimi niewielkie różnice, co do narodowości osoby dostarczającej płyn (...) oskarżonemu M. O. logicznie uzasadnił. W tym stanie rzeczy także i ta

apelacja obrońcy oskarżonego M. O. nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż brak jest jakichkolwiek trafnych zarzutów świadczących o błędnym i nielogicznym rozumowaniu Sądu, sprzecznym z art. 7 kpk.

Na samym końcu Sąd Apelacyjny pragnie odnieść się do zarzutu obrońcy oskarżonego J. C. (1) i G. R., że Sąd meriti dopuścił się obrazy art. 424 kpk albowiem uzasadnienie wyroku sprowadza się do wyliczenia materiału dowodowego a ocena tego materiału została dokonana w sposób wysoce pobieżny, de facto kopiując uzasadnienie aktu oskarżenia prokuratora. Apelujący uważa, wspierając się orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25.10.2001 roku (II AKa 275/01), że uzasadnienie winno spełniać swoistą funkcję perswazyjną i nadto pozwalającą przekonać się stronom postępowania, jakie były motywy wydania wyroku takiej a nie innej treści.

Sąd Apelacyjny nie podziela poglądów autora apelacji, że powyższe uzasadnienie utrudnia kontrolę drugoinstancyjną zaskarżonego wyroku.

Sporządzone uzasadnienie przez Sąd winno wyraźnie wskazywać, na jakich dowodach Sąd Okręgowy oparł swoje ustalenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a także w nim należyście rozważył wszystkie dowody przemawiające za przyjętymi przez niego ustaleniami faktycznymi, jak i przeciwko nim. Ustalenia faktyczne, to jednoznaczne wskazanie konkretnego zachowania oskarżonych, korespondujące z opisem czynu przypisanego, poprzez które realizowane zostały znamiona przestępstwa (zarówno w sferze przedmiotowej jak i podmiotowej).

Uzasadnienie, które spełnia przytoczone wymagania umożliwia dokonanie właściwej i wnikliwej kontroli odwoławczej w zakresie stawianych przez skarżących zarzutów apelacyjnych, odnoszących się do ustalonej podstawy faktycznej wyroku. Co prawda, uzasadnienie Sądu Okręgowego dalekie jest od doskonałości poprzez swoją lakoniczność, to tym niemniej jest syntetyczne, jasne, pozwalające na skontrolowanie procesu myślowego Sądu, zgodnie w wymogami art. 7 kpk. Tym samym Sąd Apelacyjny nie dostrzegł takich uchybień, które mogłyby świadczyć o obrazie art. 424 k.p.k. jakie powinny być elementy zawarte w uzasadnieniu Sądu. W ocenie Sądu odwoławczego, który kontrolował niniejsze orzeczenie Sądu meriti obrońca oskarżonego nie wykazał we wniesionej apelacji w sposób przekonujący, iż Sąd I instancji dopuścił się obrazy powyższego przepisu. Należy przypomnieć, że naruszenie przepisu art. 424 § 1 kpk może wyrzucić wpływ na treść wyroku jedynie w sposób pośredni, tj. wtedy, gdy wykazana zostanie obraza art. 7 kpk, zaś Sąd orzekający nie ustosunkuje się do zaistniałych sprzeczności lub pominięciem w analizie dowód istotny albo nie rozważy okoliczności świadczących na korzyść oskarżonego. W takiej sytuacji braki uzasadnienia uniemożliwiają prawidłową kontrolę rozumienia Sądu I instancji.

W ocenie Sądu Apelacyjnego autor apelacji nie wykazał obrazy art. 7 kpk, statuującego zasadę swobodnej oceny dowodów. Mimo lakoniczności uzasadnienia, przedstawiony tam tok rozumowania Sądu jest precyzyjny, wysnuty z przeprowadzonych dowodów nie zawiera błędów faktycznych, uwzględnia zasady logicznego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego – nie może być wzruszony w toku kontroli instancyjnej.

Konkludując, Sąd Apelacyjny w żadnej mierze nie podzielił zarzutów i wniosków zawartych we wszystkich kontrolowanych apelacjach. Przyjęta przez Sąd Okręgowy kwalifikacja prawna czynów opisanych w wyroku jest trafna, prawidłowa i dostatecznie uzasadniona na podstawie uzyskanych dowodów odzwierciedlająca działania wszystkich oskarżonych. Również prawidłowo została zastosowana zasada art. 4 kk w zakresie zarzutu w pkt. I wyroku.

Co się tyczy orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności, to nie można uznać, że są one rażąco niewspółmierne w rozumieniu art. 438 pkt. 4 kpk. Należy je ocenić, jako słuszne i uwzględniające dyrektywy sędziowskiego wymiaru kary wyrażonej w art. 53 kk. Sąd I instancji, prawidłowo ocenił stopień społecznej szkodliwości, jak i cele kary, które ma ona osiągnąć wobec sprawców przestępstwa. Jest ona współmierna do stopnia winy, okoliczności zdarzeń i do wyrządzonych krzywd osobom pokrzywdzonym.

Sąd Apelacyjny o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym za wynagrodzenie dla obrońców tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu pełnionej przed Sądem odwoławczym orzekł na podstawie art. 627 kpk i 634

kpk w zw. z § 14 ust. 2pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny stosownie do treści art. 437 § 1 kpk, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.